

SAHİPSİZ FOTOĞRAF TEFRİKASI V: YÜZÜME BU TÜRLÜ BAKMAYACAKTIN

Numan Keser

I.

■ Koltuk numarası, pencereye düşen ıslak manzarası, damla damla yağmuru ve sefer saati kader gibi evvelden kararlaştırılmış bir yolcuğun tam ortasındaydı. Böylesi bir düzenden haberi yoktu Berrin'in. Olan ve hatta olmayan ne varsa her zaman duyup dinlediği fakat başına gelme ihtimalini hiç düşünmediği bilindik bir talihsizlikten, itiraz etmeden kabul edilmesi gereken bir kadersizlikten ibaretti. Uzak mesafelerden, hüznü roman kahramanlarından, iş yerindeki arkadaşlardan, eş dosttan hep dinlenir bu hikâyeler. Zamanı ve mekânı değişse de anlatılan hep aynıdır aslında. Bazen mecburi bir vicdan sorumluluğuyla bazen de sırf ayıp olmasın diye zorlama “ah vah” nidalarıyla eşlik edilip başımızdan savdığımız o malum trajediler. Bize uğramaz sandığımız, hep başkalarının başına gelebilecek o şaşırtıcı kadersizlikler... Havadan sudan sohbetlerimize hüznü baharatlar serperek tat kattıktan sonra dinleyip unuttuğumuz hikâyeler... Vaktiyle herkes gibi dinledi Berrin de bu hikâyeleri. Fakat romanlarda anlatılan, yan dairede yaşanan, aşağı sokakta inleyen yabancı acılar Berrin'de şaşkınlığa mahal vermezdi. Şaşırtıcı olan saadetti Berrin'de. Keder ve mağlubiyet en eski ezberiydi onun. İstasyonun ıslak zemininde oynaşan gölgelerin üzerinde ne yerde ne de gökтейdi ayakları. Daha şimdiden dilden dile dolaşacak bir trajedinin başkahramanı olduğundan haberdar gibiydi. Kanatları mühürlenmiş bir kuşa benzeyen elleri siyah pardösünün içine yuva yaptığı için memnun, kırmızıdan turuncuya çalan paslı raylara dalan gözleri ellerinden daha da yorgundu. Bulutlanan gözlerin seyrini bozan soğuk ve mesafeli bir ikazla irkildi. “Doğu istikâmetinden gelip batı istikâmetine gidecek sayın yolcular...” Berrin'de telaşsız, iştahsız birkaç adım... Küçük ahşap bavulun içinde bilinenin ve bütün tahminlerin aksine biraz kül biraz alaz...

Kalbinde ağırlığını hesap edemediği bir taşla geri dönüyordu İstanbul'a. Yağmura hazırlıksız yakalanan kız bulutlar, ütüsüz gömleklerinden mahcup olsalar bile vazifelerini hakkıyla yerine getirecek olmanın eminliği sayesinde birbirlerini teselli ediyordu. Teselliden mahrumdu, teselliden çok uzaktaydı Berrin. Ezberde mağlubiyet vardı, yollar değil. Kız bulutlar yağmura, Berrin yola hazırlıksızdı. Birkaç defa tecrübe edilen her yol gitgide perdelenir gözün aynasında. Ayrıntılar silinir, uzaktaki gölgeler isli bir dumanın içine dağılır ve nihayetinde geriye sadece aşına olunmuş basit bir manzara parçası kalır. Oysa Berrin'de yol yabancı, koltuk yabancı, ağaçlar, uzak gölgeler, sesler yabancı... Küçük ahşap bavulun içinde bilinenin ve bütün tahminlerin aksine ipek şala sarılı bir avuç yas... Bavulun dışına taşan oylum oylum saçaklar, arkasında iz bırakmaktan imtina ederek peronun betonuna, trenin merdivenine ilişmeden süzülüp akmada Berrin'in ardından. "Doğu istikâmetinden gelip batı istikâmetine gidecek sayın yolcular... Bu sizin için yapılan en son çağrı."

II.

San-Sat Şirketinin Nişantaşı'ndaki küçük yazıhanesinde akşam oluyor. Feriköy Mezarlığı'na bakan pencerenin önünde mesai bitimini bekleyen Berrin bir gözüyle saati kontrol ederken diğer gözüyle de bitmek bilmeyen sigarası için küllüğü aramakta. Söndürdüğü yetmezmiş gibi işkence edercesine bir dakikaya yakın sağa sola çeviriyor küllüğün içinde turuncu izmariti. Onu tanıyanların çok iyi bildiği bu alışkanlık, bir yabancı için oldukça tuhaf bir manzara

elbette. Oldum olası uzatır Berrin bu işi. Toprağa bir sır gömer gibi, derinlere bir yere saklamak ister gibi söndürür sigarasını Berrin. 17:00. "Nihayet." Palatosunu sırtına geçirdikten sonra kapının yanındaki boy aynasında birkaç saniyelik prova... Dolapdere Caddesi'nden inip evin yolunu tutma vakti. Uzunca siyah dalgalı saçları omuzlarının biraz altında. Saçının sabahın erken saatlerinde kabartılmış ön kısımları yaşını büyük gösterse de neredeyse kıvrıcık sayılabilecek dalgaları arkada birleşip gümüş bir tokaya tutunarak esas yaşına dair gerçeği ispat ediyor. Sırtına ulaşmaya çalışan siyah saçları, olmazsa olmaz halka küpeleri ve kırmızı ruj her zamanki yerinde. Sol yanağındaki küçük beni insanı içine çeken bir kara delik kadar gizli. Gergin ve kavisli kaşlarına eşlik eden gangster tarzı kalın topuklularıyla bir parça tehditkâr bir parça da gizemli bir kadın silüeti... Gövdesiyle kıyaslanınca uzun denebilecek bacakları ve dolgun hatlarıyla ilgiyi üstüne çekmeyi başaran bir buğusu var Berrin'in. Sanki başının üstünde sıcak fakat mesafeli bir hale ile yürüyor. Daha da yaklaşıncaya fark edilen hayat dolu gözleri ise tüm bu gizemi silip süpürecek kadar içten ve samimi. Bazı gözler içinde ışıyla açılır dünyaya. Berrin'in gözleri de o nevidendi.

Yüzündeki güzelliğe eşlik eden dinginliğin aksine içinde yer yerinden oynamıştı yakın zamanda Berrin'in. Fırtınalı bir evlilikten yeni çıkmıştı. Kızı Leylâ ile Harbiye Çayırı'nda küçük bir dairede yaşıyordu. Yaşamayı, gülmeyi, eğlenmeyi çok seven bu deli dolu kadın, iki sene içinde aldığı darbelerle sessiz ve sakin bir mizaca bürünmüş, içine kapanmıştı. Üç yıl süren evlilik ağır hasarlarla noktalandığı için hâlâ unutamadığı sarsıntıların etkisi altındaydı. Bazı geceler uyuyamazdı. Bahçe katındaki dairesi onu tedirgin eder, şüpheli ayak sesleri duyar -ya da duyduğunu sanır- sabahı sabah ederdi. Ayak seslerinin sahibi hayalinde hep aynı kişi olurdu. Eski kocasının ansızın çıkıp gelmesinden, başına bela olup hayatını kâbusa çevirmesinden korkar, beraber üç yıl geçirdikleri bu evin kötü hatıraları arasında bazen boğulacak gibi hissederdi. Birkaç ay önce bu korkular tehlikeli takıntılara dönüşünce evin içinde eşinin dolaştığını düşünecek kadar ileri gitmişti Berrin. Gece olunca en ufak tıkırtıda bile yerinden sıçrar, büyük bir korkuya kapılırdı. Kapıyı defalarca kilitler, pencereleri sıkı sıkı kapatır, birkaç ışığı da açık bırakırdı uyurken. Bu günlerde en büyük destekçisi Funda olmuştu. Korkudan uyuyamadığı geceler genellikle Berrin'e Funda refakat ederdi. Bu korkular birkaç ay devam etti Berrin'de. Neyse ki zaman ilerledikçe hafifleyip yerini sakinliğe bıraktı. Fakat tüm bunlarla beraber Berrin'in mücadele etmesi gereken çok daha büyük bir sıkıntısı ve iç muhasebesi vardı. Üç yaşından beri anemi hastası olan Leylâ'nın ağrıları günbegün kötüye gidiyordu. Leylâ'nın çaresizce ağladığı gecelerde Berrin ne yapacağını bilemez hâlde evin içinde oradan oraya koşar nihayetinde kızının ağrılarını dindiremediğini anlayınca o da Leylâ ile ağlamaya başladılar. İçindeki suçluluk duygusu ise katlanamadığı, düşünmek bile istemediği bir sıkıntıyla ruhunu kemirirdi. Kaldı ki malum ayak sesleri eşliğinde eski korkularının yeniden canlandığı gecelerde Leylâ'nın ağrı nöbetleri tutuyorsa bir de üstüne Funda

yanında değilse kâbus gibi bir gecenin ortasında yapayalnız kalırdı. Böylesi gecelerin sabahında işe gitmek dünyanın en büyük eziyeti olurdu Berrin'e.

Berrin, hafta içi ev ile iş arasında gidip gelirdi. Leylâ'nın ağrıları belli dönemlerde baş gösterir bir müddet devam eder sonra sakinleşirdi. İstikrarlı bir düzeni olmasa da ağır nöbetleriyle geçen gecelerin ardından birkaç hafta rahat edeceklerini ikisi de bilirdi. Hastalığın bu sükûnet zamanlarında Berrin cumartesi akşamları genellikle Fundalar ile ev oturmaları yapıp kâğıt oynardı. Kâğıt oyunlarına bayılırdı Berrin. Pazar günlerini ise her zaman Leylâ ile geçirir, kızını mutlu etmek ve babasının yokluğunu hissettirmemek için türlü çabalarla Leylâ'nın gönlünü hoş tutmaya çalışırdı. Leylâ önündeki yemeği keyifle yerken veya parkta, sokakta oradan oraya koştururken bazen Berrin'in aklına Levent düşerdi ve hemen vicdan azabıyla karışık iç muhasebesi başlayıverirdi. Levent, Berrin'de aşılması gereken zorlu bir yol, kabul edilmesi gereken en büyük çaresizlikti.

III.

Berrin, yaralarını iyileştirmeye niyetlendiği kırmızı bir haritanın en belalı denizinde, gövdesine kan oturmuş bir ada vasfıyla keşfetmişti Levent'i. Hayalle gerçek arasındaki o çetrefil zamanda, hayra yoramadığı rüyalardan birinin içindeydi yine. Levent'e dair rüyaları kıpkırmızı bir sancı gibiydi. Elinde bir avuç tırnak vardı Berrin'in. Kendini başındaki köklerinden zehir akıtan sürgün edilmiş bir ağaca benzetmişti. Rüyasında tırnak, kan ve kök gördü Berrin. Sürekli toprağa ilişen elbisesinin altında hızla çarpan yüreği Levent'e selam vermeye can atsa da eli kolu bağlıydı Berrin'in, rüyasında dilsizdi.

Berrin'i âdeta tükürür gibi kızılığa fırlatan gemi kendi kendini imha ediyordu. Güverteden çarmıhlara ardından yelkenlere yürüyen alevler gördü. Gemi, denizin ortasında kendi kendini yiyip bitiren bir canavar gibi yok oluyordu âdeta. Çok değil, birkaç dakika içinde küllerini denize savuran gemiden, ıslak bir dumandı sadece geriye kalan. Geriye kalan zifirî karanlıktı. Birkaç damlası gecedden birkaç damlası yıldızlardan sızan loş bir ışık var sadece. Adanın kızılığı öyle keskin ki, ay ışığı bile sanki kandan. Her yer kırmızı. Her şey kırmızının müsaade ettiği kadar mevcut. Meydanda ne bir ses ne bir soluk ne de bir kumandan. Korkuyu hatırlıyor birden Berrin. Tam vaktidir korkunun zira. Bir avuç suya seraplar çizen gözleri hâlâ uykuda. Kuyu var az ötede. Uyanınca görüyor ki kuyu da kandan. Kırmızı, kırmızı, kırmızı... Sanki Berrin için kırmızı burada yaratılmakta anbean.

Gördüğü rüyadan uyanmak için dakikalarca çırpınırdı Berrin. Gördüğünün ve yaşadığının bir rüya olduğunu bilir fakat ne kadar çırpınsa da rüyanın içinden çıkamaz, uyanamazdı. Yaşadığı bu korku dolu anlarda öleceğini sanırdı hep. Kalbi yerinden çıkacak kadar şiddetli vurur, nefesini kontrol edemezdi. Dakikalarca kendini uyandırmak için debelenip dururdu yatağın içinde. Avazı çıktığı kadar bağırdı. Belki de bağırdığını sanırdı. Gerçekten o çığlıkları atmış mıydı? Gerçekten banyoya koşup yüzüne soğuk sular çarpmış mıydı? Bir ara

pencereyi açmıştı sanki can havliyle. Salona koşmuştu hatta bağırarak. Sabah olunca tüm bunları tek tek düşünür fakat cevap bulamazdı. Düş ile gerçek birbirine karışırdı böyle gecelerde. Karabasan gibi üstüne çöken bu kabuslar vücudunu harap eder, büyük bir yorgunlukla güne başlardı. Bir sonraki rüyaya kadar rahattı. Fakat yazık ki bu rüyalar arayı fazla açmazdı.

Levent'i Funda sayesinde tanımıştı Berrin. Funda'nın uzak bir akrabası da Leylâ'nın hastalığı ile boğuşuyordu. Tesadüfen öğrendiği bu haber belki küçük Leylâ için bir umut olabilirdi. Funda bu alanda ihtisas yapmış bir hekimden, onun alanındaki tecrübelerinden ve en önemlisi de uzak akrabasının dinmiş ağrılarından söz ediyordu. Berrin o sabah Funda'nın sözünü bitirmesini beklemeden büyük bir umutla işten izin alıp Leylâ'yı bu hekime götürmek için yola koyuldu. Fakat kızının derdine derman olması için kapısını çalacağı adama âşık olacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Elinde Leylâ'nın eli, çekingen adımlarla odaya girdi Berrin. Bir saat içinde araya türlü ahbaplar, hatırlı dostlar koyularak randevu alınmıştı.

Levent'in yüzü Leylâ'yı görür görmez aydınlanıverdi. Çocuklara olan düşkünlüğü her hâlden belli oluyordu. Ardından Berin ile göz göze geldiler. Belki birkaç saniye belki birkaç dakika... Zamanı tayin etmenin güçleştiği o tuhaf anlardan biriydi yaşanan. Berrin bütün detaylarıyla Leylâ'nın rahatsızlığını, kullandığı ilaçları ve gördüğü tedavileri anlatırken Levent'i incelemekten kendini alıkoyamıyor, insana güven veren geniş omuzları, keskin çene hatları ve kirli sakalıyla karşısında duran bu adama karşı koyamadığı bir sıcaklık ve yakınlık hissediyordu. Levent Leylâ'yı muayene ederken kendi kendine öfkelenen Berrin, burada olma sebebi ile aklından geçenler arasında kendini suçlu hissediyor ve utanıyordu. "Yakışır mı insan olana? Yakışır mı sana?" diye kendi kendini ayıplasa da gözünü Levent'ten alamıyordu.

Levent, Leylâ'yı muayene ettikten sonra yeni bir tedaviye başlayacağını söyledi Berrin'e. İlaçları nasıl kullanacaklarını anlattı ve bir ay sonra tekrar gelmelerini istedi. Ardından hiç âdeti olmayan bir şey yaptı. İhtiyaç hâlinde arayabilmesi için Berrin'e odasının ve evinin telefon numarasını yazdı. Elbette bu bahane ile Berrin'in de numarasını almış oldu. Levent bunu küçük Leylâ'nın sağlığı için yaptığını ima ederek hem durumu olağanlaştırdı hem de Berrin'i rahatsız etme ihtimalini ortadan kaldırdı. Fakat neticede Levent, bunu Berrin'in izini kaybetmemek için yapmış, bu gizemli kadının çekimine karşı koyamamıştı.

Birkaç gün sonra akşam sekiz sularında Berrin'in ev telefonu çaldı. Arayan Levent'ti. Levent Berrin'i arayabilmek için bütün imkânları kullanmak istiyordu. Bazen ilaçların dozu ile ilgili bir düzeltme için bazen de ilaç saatleri ile alakalı birkaç ikaz için Berrin'i aramaya devam etti. Belki de Levent'ten aldığı cesaret ile bir defa da Berrin Levent'i aradı. Bir ay boyunca ilaçlar ve tedavi üzerine yapılan bu kısa konuşmalar devam etti. Berrin içindeki suçluluk duygusunu bastırmak istese de kendine kızmaya devam ediyor, Levent'e olan hislerini Funda'ya bile anlatamıyordu.

Levent'in verdiği ilaçlar ve uyguladığı tedavi Leylâ'ya iyi gelmişti. Dahası ağrıları iyiden iyiye azalmıştı. Kontroller için aynı şekilde bir ay daha beklemek gerekiyordu. Birkaç ay tedavi bu şekilde devam edecekti. Her ayın son haftasını ipe çeken Levent ve Berrin, türlü bahanelerle yaptıkları kısa telefon görüşmeleri ile birbirlerinin sesini duyuyor, gitgide iyileşen Leylâ ise sağlığına yeniden kavuşmaya başlıyordu. Altıncı ayın sonunda Leylâ'nın ağrıları tamamen kontrol altına alınmıştı. Levent, Leylâ'nın bu ilaçları on sekiz yaşına kadar muntazam bir şekilde alması gerektiğini söyledi. Kontroller artık altı ayda bir olacaktı.

Berrin, Leylâ'nın iyileştiğini gördükçe içinde tarifsiz bir huzur bulmaya başlamıştı. Yüzü gülüyordu, eskisi gibi bakıyordu gözleri Berrin'in. Eski evliliğinden kalan sarsıntılar ve korkular da aklı Levent ile meşgul olmaya başladığından beri birer birer silinmişti. Artık sadece Levent'le ve Levent'e duyduğu hislerle mücadelesi vardı Berrin'in. Levent'e dair rüyalar peşini bırakmıyordu. İçinde engel olamadığı bir utanç ve suçluluk hissi vardı. Bir taraftan Leylâ için mutlu olurken diğer taraftan ayda bir kere de olsa Levent'i görmesi için elinde olan tek sebebi de kaybettiğini düşünüyordu. Böyle bir şey düşündüğü için kendini tekrar suçluyor ve bazen kendinden ve anneliğinden utanıp aynadaki görüntüsünden bile tiksiniyordu. Fakat ne yaparsa yapsın kalbine söz geçiremiyordu.

IV.

Aşk en onulmaz hâliyle çırılçıplak yanı başında duruyordu Berrin'in. Rüyalarındaki kırmızı haritanın artık dikiş tutmayan yaralarına lanet ederek şifa aramaktan vazgeçiyor, Levent'i de kendini de unutmak istiyordu. Karabasan gibi üzerine çöken ağır bir kâbusun içinde buruşturup fırlattığını gördü ıslak kâğıdını haritanın. Üzerine yazışı telefon numarasının mürekkebi ellerinde birikti. Ne çok uyku vardı ellerinde, parmaklarındaki mahmurluğa bulaşan mürekkep damla damla toprağa dökülüyordu. Haritası yoktu artık sadece uykusu vardı Berrin'in. Rüya içinde rüya... Birinden kurtulsa ötekine takılıyordu ayağı. Hem vatani hem mezarı olacaktı gövdesine kan oturmuş bu ada. Kırmızı, kırmızı, kırmızı... Berrin rüyanın pençesinden kurtulup gözlerini açana dek her yer, her şey kırmızı.

Nihayet gün doğuyordu kaç gecenin ardından. Çürümüş güneşin bakışlarından turuncu bir ışık vuruyor yüzüne Berrin'in. Biraz da olsa gücünü toplamış. Gecenin korkusu da silinmiş çoktan. Sabahlığını arıyor önce gözleri. Leylâ ile kahvaltı ediyor mutfakta. Çay demleniyor, demleniyor, demleniyor. Berrin'in kederi evin her yerine sessizce dağılıyor. Güneş hiç görmediği bir vaziyette sanki. Çürümüş gibi, açık yara gibi... Eğreti duruyor, düştü düşecek sanki ayaklarının ucuna Berrin'in. Akşama doğru yağmur gibi yine kırmızı iniyor üstüne başına. Yine aynı rüya... Rüya içinde rüya...

Rüyasında, gövdesine kan oturmuş ada ardında, hemen ardında duruyor. Adanın kenarında kırmızı bir gölge... Gölgenin davetinde yakınlık, aşinalık, ortaklık var adeta. En içerideki cehennemi bilir gibi bakıyor Berrin'in gözlerine.

İçerideki alevlerin ışığı gözüne vuruyor ama Berrin hiç açık etmiyor göğsündeki yıkımı gölgeye. Israrla, inatla güneşi batırmayı bekleyen cümleler var gölgenin dilinde. Konuşmak ister gibi içini dökmek ister gibi yaklaşıyor Berrin'e. Yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor. Berrin'in içinden geçip sırtını Berrin'in sırtına yaslıyor. O kadar sahici ki gölge, Berrin boynundaki ürpertiye elini götürürken aniden gözlerini açıyor. Belki ilk defa bu kadar kolay ve hızlı uyanıyor. Aynadaki yansımasına takılıyor, aynadan yansıyanlara dalıyor. Gecedен sabaha kilitlenen kapının zamansız gelgitleri arasında ne olduğunu anlayamayan bir bakış var eşyanın gözlerinde. Dağınık yatak, hizası bozulmuş perdeler, koltuktan yere dökülmüş köşe yastıkları... Ters çevrilmiş kahve fincanlarından ince ince masaya sızan damlalar, her şeyden bihaber. Leylâ uykuda. Güneşi batırmayı bekleyen cümleler vaktinin geldiğini ima ederek yerini aramakta. Ölüm sessizliği var evde. Leylâ hâlâ uykuda. Bin yıl geriden gelir gibi her şey.

V.

O sabah telefonun ucunda Levent var. Telefonun çalması bile bir başka Levent arayınca. Berrin telefonun sesini duyar duymaz rüyasını hayra yoruyor. Arayanın Levent olduğunu daha telefonu açmadan biliyor. Levent, Leylâ'yı merak ettiğini söylüyor, her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor. Leylâ iyi. Her şey yolunda. Beklenen soru... "Seni hastane odası dışında bir kez olsun görmem mümkün mü?" Nihayet... Mümkün... Birkaç kahve sözü, birkaç akşam yürüyüşü, birkaç öğle yemeği... Kader Berrin'in de yüzüne gülecek gibi oluyor. Levent'te Berrin'e yazılmış şiirler, Berrin'de Levent'e ithaf edilmiş rüya içinde rüya... Suçluluk duygusu yerini derin bir huzura bırakıyor Berrin'de. Birkaç gün sonra Funda'ya da açıyor içini. Funda, mutluluktan çılgık atıyor duydukları karşısında. Berrin Levent'in yarım kalmışlığından bihaber tamamlanmayı, mutlu olmayı, hayata Levent'le yeniden başlamayı umut ediyor.

Hayatın dik yokuşlarını erken ezberlemek zorunda kalanlardan Levent. Berrin'e hissettirmese de güçlüklerle dolu hikâyesinin ağırlığı altında çaresizce ezilmiş, hayatını ve arzularını hep ertelemiş. Annesini hiç tanıyamadığı yetmezmiş gibi babasını da lise yıllarında kaybedince hasta kız kardeşi ile yapayalnız kalmış bu hayatta. Seza... Levent'in en büyük yarası... Seza çocukluk günlerinden beri türlü nevrozlar ve belki o zamanlar adını bile bilmedikleri hastalıklarla boğuşmuş bir kadın. Yoksulluk, hayata tutunma çabası ve sahipsizlik... Levent ancak üniversiteye başladığı zaman onu doktora götürebilecek gücü kendinde bulabilmiş. Fakat doktor tedavi için çok geç kalındığını, birçok şeyin artık Seza'da yerleşmiş olduğunu söylemiş. Umutlar tükenince Seza'nın daha da kötüye gitmesine engel olma çabası baş göstermiş Levent'te. O günlerin akabinde komşu Nezih Bey'in kurduğu bir tiyatro ile üç dört gün içerisinde evlendirilen Seza, her geçen gün daha da kötüye giden takıntıları ve sanrılarıyla sadece iki yıl süren evliliklerinde kocasının gözünü korkutmayı başarmış. Evliliğin sonlarına doğru Seza'nın rahatsızlığı o kadar ilerlemiş ki kucağına aldığı oğlunu bile idrak edemeyecek kadar kendini kaybetmiş. Kocasını Seza'nın sanrılarıyla başa çıkamayacağını anlayınca oğlunu da bırakıp yurt

dışına kaçmış. Seza ise tekrar Levent'in yanına yerleşmiş. Bir can yoldaşı olup mutlu mesut yaşama ihtimalini ortadan kaldıran Seza, hayatının ve oğlunun bütün sorumluluğunu Levent'e yükleyip hepten kendini kaybetmiş.

Berrin'le iyiden iyiye ciddiyete binen münasebetlerinde evlilik bahsi her açıldığında Levent içten içe korkuyordu. Hayatını ve en önemlisi de Seza'yı en başından Berrin'e anlatmadığı için hem pişmanlık hissediyor hem de olanı biteni duyduğu zaman Berrin'in kaçıp gideceğinden korkuyordu. Fakat nihayet Berrin'e açılmaya karar verdi ve onu evine davet etti.

Darmadağın bir ev... Salonun ortasında koşturan üstü başı kir içinde bir erkek çocuğu... Seza'nın odasındaki dağınıklık bütün evi yutmuş bir canavar gibi Berrin'e bakarken yolunmuş saçları ve sapsarı yüzüyle Seza, Berrin'le göz göze gelmemekte ısrarcı. Yatağın içinden onlara şaşkın gözlerle bakan korkunç bir manzara var Berrin'in önünde. Eflatun rengi geceliği hastalığını daha da belirginleştirmiş sanki. Evde alenen bir hastane kokusu var üstelik. Berrin gördüklerinin ağırlığıyla önce afalladı. Burası neresi der gibi baktı birkaç saniye Levent'in yüzüne. Sonra Levent onu odasına götürüp vaziyeti bütün çıplaklığıyla anlattı. Benimle evleneceksen ablam ve çocuğuyla da evlenmek zorundasın. Onları bırakamam. Ölene kadar onlardan sorumluyum. Ayrı bir ev, bakıcılar, sadece bize ait bir hayat... Bunlar söz konusu Seza olunca imkânsız ihtimaller Berrin. Kaldı ki Seza beni görmeden, ben olmadan bir gün yaşayamaz bu vaziyette.

Berrin'in önce nutku tutuldu, hiçbir şey söyleyemedi. Konuşmaktan korktu belki de. Sessiz adımlarla ağlayarak evi terk etti. Birkaç gün konuşmadılar. O günlerde Levent kendini olası sona hazırlamaya başlamıştı. Geçen günler boyunca Berrin'i hiç aramadı. Kararını verirken onu hiçbir şekilde etkilemek istemiyordu. Sessizce bekleyecekti birkaç gün daha. Eğer bir cevap gelmezse umudunu kesip kaderine boyun eğecekti Levent. Birkaç gün Berrin çok düşündü. Özellikle Leylâ'yı... Funda kesinlikle karşı çıkıyordu artık bu izdivaca. İsrarla Leyla'yı düşün diyordu. Ona göre Berrin'i ancak Leylâ döndürürdü bu yoldan. Berrin ise ne olursa olsun Levent'i istiyordu. Her şeyi göze alacaktı.

Levent'in evinden çıkalı tam dört gün olmuştu. San-Sat Şirketi'nin Nişantaşı'ndaki küçük yazıhanesinde akşam oluyordu. Berrin işten çıkar çıkmaz Levent'e gidecek ve boynuna sarılacaktı. Hiçbir şey söylemeden, hiçbir şey sormadan yapacaktı bunu. İçi içine sığmıyordu. Çantasını toparlayıp işten çıkmaya hazırlanırken bir telefon geldiğini söylediler Berrin'e. Telefonun ucundaki ses annesinin vefatını haber veriyordu. Ne yapacağını ne düşüneceğini nasıl hareket edeceğini şaşırان Berrin birkaç dakika kendine gelememi. Funda'nın gayretiyle biraz olsun akıselim düşünmeye başlayıp otobüs biletini alması için çay ocağındaki küçük çocuğu çağırdılar. Yola çıkmadan evvel alelacele Levent'e ulaşmaya çalıştı Berrin. Ev telefonu cevap vermedi. Hastaneyi aradı defalarca ama Levent'in izinde olduğunu söylediler. Berrin'in Levent'e ulaşmak için başka bir yolu kalmamıştı. Bir taraftan annesiz kalmanın dayanılmaz acısı

ile tanışırken diğer taraftan Levent ile yaşadığı muamma canını yakıyordu. Haberi alır almaz içine tuhaf bir korku düşmüştü Levent'e dair. Böyle bir zamanda düşünülecek şey değil bu, diyerek kendine kızsada ölümün küstahlığını hatırladıkça içi içini yiyordu. Çaresizce Leylâ'yı alıp cenazeye yetişmek için ilk Ankara otobüsüne bindi. Levent ile döndüğü zaman her şeyi konuşacaktı.

Berrin iki hafta sonra İstanbul'a döndü. Levent'i görmek için koşsa koşsa hastaneye gitti. Acısının üstünü biraz olsun örtecek, içine huzur dolduracak tek insan Levent'ti. Bundan hiç olmadığı kadar emindi artık. Ne olursa olsun, Levent'in elini bir daha bırakmamaya karar vermişti Berrin. Hızlı adımlarla merdivenleri tırmanıp ikinci kata çıktı. Levent'in kapısının önündeydi nihayet. Derin bir nefes aldı önce, heyecanını bastırmak istedi, elini göğsüne koydu. Derin bir nefes daha... Kapıyı tıklattı bir iki defa, elini kapının koluna uzattı. Havada asılı kalan koluna aldırış etmeden tekrar tekrar davrandı ama nafile... Kapı duvar... Tekrar denedi. Tekrar... Tekrar... Hanımefendi, Levent Bey tayin sebebi ile hastanemizden ayrıldı. Hastalarına artık Suna Hanım bakıyor. Kapı duvar... Tekrar denedi. Tekrar... Tekrar...

Berrin ilk şaşkınlığı atlatınca ne yapıp edip Levent'i bulmaya karar verdi. Ay-larca Levent'ten bir iz aradı. Funda'nın Levent'i tanıyan birkaç ahababı vardı. Tek tek hepsini buldu. Levent'in hangi şehre gittiğini hastanede hiç kimse bilmiyordu. Hiç kimseye tayin yerini söylemeden apar topar gitmişti Levent. Belki de görev yerinin gizli tutulmasını istemişti, kim bilir. Berrin artık neye inanacağını şaşırılmış vaziyetteydi. Ufak da olsa bir işaret arıyordu çaresizce. Birkaç ay sonra nihayet beklediği haber geldi ve Levent'in Sivas'ta olduğunu öğrendi. Adresi yazarken elleri titriyordu Berrin'in.

Leylâ'yı Funda'ya emanet ettikten sonra yola koyuldu Berrin. Hayatında ilk defa tren yolculuğu yapıyordu. Hayaller kurarak, Levent'i düşünerek, içinde bin bir umutla bitirdi yolu. İstasyonun ıslak taşlarına, yağmura ve soğuğa aldırış etmeden Levent'in evinin yolunu tuttu. Bir saat içinde evi bulmuştu. Daire numarasının yanında hakikaten Levent'in ismi yazıyordu. Merdivenleri ikişer üçer çıktı ve hiç beklemeden kapıyı çaldı. İçeriden kapıya yaklaşan bir çift terlik tıkırtısı duyunca yüreği yerinden çıkacak gibi vurmaya başladı. Kapı zincirinin aralığından bir çift gözle bakıştı. Sonra hemen kapı kapandı, zincirinden kurtuldu ve Berrin'in yüzüne açılıverdi. Orta yaşlı ihtiyarca bir kadınla karşı karşıyaydı. Evin içinden gelen radyo sesi bütün apartmanı sardı. "Radyo tiyatrosu... Ankara Radyosu sundu." diyordu. "Efektör Korkmaz Çakar, seslendirenler..." Ardından bir şarkı yükseliverdi. Berrin aklını dağıtan seslerin oyununu bozmak istercesine yüzüne değen dalgalı saçlarını gülümseyerek kulağının arkasına sıkıştırdı. Yüzündeki mutluluk görmeye değdi. Levent Bey'in dairesi değil mi?

-Ah evet, eşim işe gitti. Siz İstanbul'dan akrabası mısınız?

VI.

“Doğu istikametinden gelip batı istikametine gidecek sayın yolcular...” Kader gibi evvelden kararlaştırılmış bir yolcuğun tam ortasında Berrin. Birkaç saat önce bu perondan geçip Levent’i bulmak için koşar adım istasyondan ayrılan o kadın, neredeydi? Haritalardan bildiği isimlerin ve her biri ötekine yabancı çehrelerin arasında bir deprem sonrası gibiydi yüzü. Düşer gibi gözlerini yumdu. Başı dönüyordu, akli bulanıyordu. Sesler, renkler, kokular, her şey birbirine karışıyordu. Levent’e anlatmak istediği onca şeyin arasında kendini ve cümlelerini yitirirken zamanla birlikte köhne bir saatin içinden yuvarlanıp, o kırmızı rüyaların eşiğine tekrar yüz sürecekti. Ne yaparsa yapsın bu yıkımın önüne geçemeyecekti.

Yerleřtiđi koltuğun yavaş yavaş değişen manzarasında uzakta, çok uzakta bir kuş alayına takıldı gözleri. Kulaklarında hâlâ aynı replik: “Radyo tiyatrosu... Ankara Radyosu sundu.” Yükselen şarkıya eşlik etmek ister gibi aralanan bembeyaz dudakları çaresizce tekrar kapandı. “Ankara Radyosu sundu.” Ardından “Bir alev hâlinde düşün elime...” diye inleyen ses Berrin’in üstüne yürüdükten sonra apartman boşluğuna çarpıyordu. Nihayetinde her şey sustu. Gitgide uzaklaşan tren bir sonraki seferi için yol alırken Berrin’in dudaklarında cızırtılı bir şarkı dolanıyordu.